

40 DANA ZA ŽIVOT

2. dan, 6. 3. 2025.

Nakana:

Molimo za očeve, da imaju hrabrosti poput svetog Josipa.

Sveto pismo:

Kad se Josip probudi oda sna, učini kako mu naredi anđeo Gospodnji: uze k sebi svoju ženu. (Mt 1, 24)

Razmatranje:

Suprug i ja bili smo pet godina u braku kada sam konačno ostala trudna. Prije toga išli smo na kontrole kod doktora prema kojima nije bilo zapreke za trudnoćom, svi nalazi su bili uredni. Došla je korona, redovne kontrole više nisu bile moguće, ali došao je i Antunovski hod gdje je naše dijete izmoljeno. Tijekom krunice za vrijeme hoda promišljala sam o djeci koja imaju poteškoće i kako zbog toga nisu željena od svojih roditelja. Molila sam Boga da mi pošalje dijete kojega bi se netko možda odrekao.

Uskoro sam saznala da sam trudna. Trudnoća je bila uredna sve do 22. tjedna kada se kod bebe, prilikom ultrazvuka, uočila fizička anomalija. Radilo se o tome da se trbušna stijenka bebi na samom početku razvoja nije zatvorila. Izvan trbuha, u ovojnici od pupčane vrpce, stajala je jetra, dio želudca i dio crijeva. Na tom pregledu trebala sam saznati spol bebe, a zapravo sam saznala da beba ima ozbiljnu dijagnozu. Isti dan sam potražila mišljenje drugog doktora. Međutim, njegove prognoze bile su još gore.

„Beba vjerojatno neće preživjeti do kraja.“

„Šteta što ste ovo tek sad saznali, imali biste pravo na pobačaj.“

„Beba će sigurno imati još neke poremećaje.“

„Ova anomalija u 99% slučajeva dolazi i s ozbiljnim poteškoćama.“

„Ako se beba i rodi, umrijet će nakon nekoliko sati ili dana.“

„Bit će potrebno nekoliko operacija da se ovako nešto riješi.“

„Ovo će biti devet uzaludnih mjeseci vašeg života.“

Suprug i ja smo bili jako tužni. Tu večer smo joj dali ime, ali oka nismo sklopili. Tuga je bila pregolema.

Ujutro smo rekli svojim najbližima što su nam doktori rekli i od tog dana nas nose jake molitve naših prijatelja i obitelji. Dijagnoza je ostala, ali prognoze su bile sve bolje. Strah je bio prisutan, ali pozitivan strah. Željeli smo to dijete dočekati potpuno spremni, psihički i fizički. Htjeli smo biti jaki kao i beba, jer su doktori govorili da je beba čudo i da je zaista rijetkost kako trudnoća dobro napreduje. Cijelo vrijeme mi smo osjećali blagoslov jer smo izabrani da budemo roditelji tako posebnoj bebi. Radili smo dodatne kontrole i vadili dodatne nalaze prema preporukama doktora. Beba ima samo fizičku anomaliju za koju će biti potrebno nekoliko operacija nakon poroda da se ukloni. Na dan kad se rodila, premještena je na drugi odjel i tek sam je mogla vidjeti četiri dana nakon poroda, na dan njene prve i zadnje operacije.

Operacija je prošla uspješno. Pet sati je trajala i doktori su bili jako zadovoljni njenim oporavkom. Kirurg je naglasio da je on odradio mali dio posla, a beba puno veći jer sve jako dobro podnosi. Mogli smo je vidjeti samo na sat vremena jednom dnevno i samo jedan roditelj. Kod kuće sam se izdajala i mlijeko nosila u bolnicu da bude spremno kad jednog dana krene jesti. Nakon dva dana disala je samostalno, a već četvrti dan, na blagdan svetog Josipa, prvi puta je jela. Kod kuće sam bila u molitvi svetom Josipu kad su me nazvali iz bolnice da je beba počela jesti i da je imala svoju prvu stolicu. „Mama, donesite nam još mlijeka!“

Svaki dan je bila sve bolje. Vrlo brzo je s intenzivne njege prešla na odjel, a tri tjedna nakon poroda, bila je kod kuće. Ona je veselo dijete od početka. Zdrava i razigrana i danas.

Vjerujem da sam zaista izmolila bebu koje bi se netko lako odrekao i da sam blagoslovljena što nisam ranije tijekom trudnoće saznala za njenu anomaliju.

Na početku sam mislila da je to kušnja ali sam brzo shvatila da je to živi blagoslov, koji traje i živi s nama.

Molitva:

Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu. Kako bijaše na početku, tako i sada i vazda i u vijeke vjekova. Amen.